

“मीठे बच्चे- बाबा ले तिमी आत्माहरूसँग कुराकानी गर्नुहुन्छ, तिमी आएका छौं बाबाको पासमा २१ जन्मको लागि आफ्नो जीवन बीमा गर्न। तिमी जीवन यस्तो सुरक्षित हुन्छ जसबाट तिमी अमर बन्छौ।”

प्रश्न:- मनुष्यले पनि आफ्नो जीवन बीमा (लाइफ इन्श्योर) गराउँछन् र तिमी बच्चाहरूले पनि, दुवैमा फरक के छ?

उत्तर:- मनुष्यले आफ्नो जीवन बीमा गराउँछन्, जसबाट आफू मरियो भने परिवारलाई पैसा मिलोस्। तिमी बच्चाहरूले बीमा गर्छौं जसबाट २१ जन्म हामी मर्दैनौं। अमर बनेौं। सत्ययुगमा कुनै बीमा कम्पनी हुँदैन। अहिले तिमी आफ्नो जीवन बीमा गर्छौं फेरि कहिल्यै मर्दैनौं- यो खुशी रहनु पर्छ।

गीत:- यह कौन आज आया सवेर सवेर...

ओम् शान्ति। रुहानी बाबा बसेर रुहानी बच्चाहरूसँग कुराकानी (रुहरिहान) गर्नुहुन्छ, तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- बाबाले हामीलाई २१ जन्म त के ४०-५० जन्मको लागि बीमा गरिरहनु भएको छ। उनीहरूले बीमा गर्छन् किनकि मरे भने आफ्नो परिवारलाई पैसा मिल्छ। तिमी बीमा गर्छौं २१ जन्मको लागि मर्दैनौं भनेर। अमर बनाउनु हुन्छ नि। तिमी अमर थियौ, मूलवतन पनि अमरलोक हो। त्यहाँ मर्ने-बाँच्ने कुरा रहँदैन। त्यो हो आत्माहरूको निवास स्थान। अब यो कुराकानी बाबा आफ्ना बच्चाहरूसँग गर्नुहुन्छ, अरू कसैसँग गर्नु हुन्न। जो आत्माले आफूलाई जानेका छन्, उनीहरूसँग कुरा गर्नुहुन्छ। बाँकी अरू कसैले बाबाको भाषा बुझ्दैनन्। प्रदर्शनीमा यतिका आउँछन् तिमी भाषालाई कहाँ बुझ्छन् र! कौही मुश्किलले केही बुझ्छन्। तिमीलाई पनि सम्झाउँदा-सम्झाउँदा कति वर्ष भएको छ तर पनि कति थोरैले सम्झन्छन्। हुन त सेकेण्डमा बुझ्ने कुरा छ। हामी आत्माहरू जो पावन थियौं हामी नै पतित बनेका छौं, फेरि हामी नै पावन बन्नु छ। यसको लागि स्वीट फादर (मीठा बाबा)लाई याद गर्नु छ। उहाँ भन्दा मीठो (स्वीट) अरू केही पनि चीज हुँदैन। यो याद गर्नमा नै मायाको विघ्न पर्छ। यो पनि जानेका छौं- बाबा हामीलाई अमर बनाउन आउनु भएको छ। पुरुषार्थ गरेर अमर बनेर अमरपुरीको मालिक बन्नु छ। अमर त सबै बन्छन्। सत्ययुगलाई भनिन्छ नै अमरलोक। यो हो मृत्युलोक। यो अमर कथा हो, यस्तो होइन केवल शंकरले पार्वतीलाई अमरकथा सुनाए। त्यो त सबै हो भक्तिमार्गको कुरा। तिमी बच्चाहरू केवल म एकबाट नै सुन। म एकलाई याद गर। ज्ञान मैले मात्र दिन सक्छु। ड्रामा योजना अनुसार सारा दुनियाँ तमोप्रधान बनेको छ। अमरपुरीमा राज्य गर्नु- त्यसलाई नै अमर पद भनिन्छ। त्यहाँ बीमा कम्पनी आदि हुँदैनन्। अहिले तिमी जीवन बीमा गरिरहनु भएको छ। तिमी कहिल्यै मर्दैनौं। यो बुद्धिमा खुशी रहनु पर्छ। हामी अमरपुरीको मालिक बन्छौं, त्यसैले अमरपुरीलाई याद गर्नुपर्छ। मूलवतन हुँदै जानुपर्छ। यो पनि मनमनाभव हुन जान्छ। मूलवतन हो मनमनाभव, अमरपुरी हो मध्याजित भव। हरेक कुरामा दुई अक्षर नै आउँछन्। तिमीलाई कति प्रकारले अर्थ सम्झाउनु हुन्छ ताकि बुद्धिमा बसोस्। सबैभन्दा धेरै मेहनत छ नै यसमा। आफूलाई आत्मा निश्चय गर्नु। हामी आत्माले यो जन्म लिएका छौं। ८४ जन्ममा भिन्न-भिन्न नाम, रूप, देश, काल फेर्दै आएका छौं। सत्ययुगमा यति जन्म, त्रेतामा यति- यो पनि धेरै बच्चाहरू भुल्छन्। मुख्य कुरा हो आफूलाई आत्मा सम्झेर स्वीट बाबालाई याद गर्नु। उठ्दा-बस्दा यो बुद्धिमा रहयो भने खुशी रहन्छ। फेरि बाबा आउनु भएको छ, जसलाई हामी आधा कल्प याद गर्थ्यौं आउनुहोस् आएर पावन बनाउनुहोस्। पावन रहन्छन् मूलवतनमा र अमरपुरी सत्ययुगमा। भक्तिमा मनुष्य पुरुषार्थ गर्छन् मुक्तिमा वा कृष्णपुरीमा जानको लागि। मुक्ति भन अथवा निर्वाणधाम भन, वानप्रस्थ अक्षर ठीक छ। वानप्रस्थी त शहरमा नै रहन्छन्। संन्यासीहरू त घरबार छोडेर जंगलमा जान्छन्। आजकलका वानप्रस्थीमा कुनै दम छैन। संन्यासी त ब्रह्मलाई भगवान भन्छन्। ब्रह्मलोक भन्दैनन्। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- पुनर्जन्म त कसैको पनि बन्द हुँदैन। आ-आफ्नो पार्ट सबैले खेल्छन्। आवागमनबाट कहिल्यै छुट्दैनन्। यस समयमा करोडौं मनुष्य छन् र अरू पनि आउँदै रहन्छन्, पुनर्जन्म लिँदै रहन्छन्। फेरि फस्ट फ्लोर खाली हुन्छ। मूल वतन हो फस्ट फ्लोर, सूक्ष्म वतन हो सेकेण्ड फ्लोर। यो हो थर्ड फ्लोर अथवा यसलाई ग्राउण्ड फ्लोर भन। अरू कुनै फ्लोर (तल्ला) छँदै छैन। उनीहरू त सम्झन्छन्- तारामा पनि दुनियाँ छ। यस्तो छैन। फस्ट फ्लोर (पहिलो तल्ला) मा आत्माहरू रहन्छन्। बाँकी मनुष्यहरूको लागि त यो दुनियाँ हो।

तिमी बेहदका वैरागी बच्चाहरू हो। तिमीले यस पुरानो दुनियाँमा रहेर पनि यी आँखाद्वारा सबै देखेर पनि देख्न छैन। यो हो मुख्य पुरुषार्थ किनकि यो सबै खतम हुन्छ। यस्तो पनि होइन संसार बनेकै छैन। बनेको छ तर यसबाट वैराग्य हुन्छ अर्थात् सारा पुरानो दुनियाँबाट वैराग्य। भक्ति, ज्ञान र वैराग्य। भक्तिपछि हुन्छ ज्ञान, फेरि भक्तिको वैराग्य हुन्छ। बुद्धिबाट सम्झन्छौं यो पुरानो दुनियाँ हो। यो हाम्रो अन्तिम जन्म हो, अब सबै फर्केर जानु छ। साना बच्चाहरूलाई पनि शिवबाबाको याद दिलाउनु पर्छ। उल्टो-सुल्टो खान-पान आदिको कुनै राख्न हुँदैन। सानो उमेरबाट जस्तो आदत बनायो त्यस्तै आदत पर्छ। आजकल सङ्गको दोष धेरै दूषित छ। सङ्गले ताँछ, कुसङ्ग डुबाउँछ... यो विषय सागर वेश्यालय हो। सत्य त एकै परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ। ईश्वर एक हुनुहुन्छ (गड इज वन) भनिन्छ। उहाँ आएर सत्य कुरा सम्झाउनु हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— हेरुहानी बच्चाहरू! म तिमी बाबा तिमीसँग कुराकानी गरिरहेको छु। मलाई तिमी बोलाउँछौं नि। उहाँ नै ज्ञानको सागर, पतित-पावन हुनुहुन्छ। नयाँ सृष्टिका रचयिता हुनुहुन्छ। पुरानो सृष्टिको विनाश गराउनु हुन्छ। यो त्रिमूर्ति त प्रसिद्ध छ। उच्च भन्दा उच्च हुनुहुन्छ शिव। ठीक छ, फेरि सूक्ष्म वतनमा छन् बहमा-विष्णु-शंकर। उनीहरूको साक्षात्कार पनि हुन्छ किनकि पवित्र छन् नि। उनीहरूलाई चैतन्यमा यी आँखाबाट देख्न सकिँदैन। धेरै नवधा भक्तिबाट देख्न सकिन्छ। मानौं कोही हनुमान्को भक्त छ भने उनको साक्षात्कार हुन्छ। शिवका भक्तलाई त झूटो कुरा बताइएको छ— परमात्मा अखण्ड स्वरूप हुनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— म त यति सानो बिन्दु छु। उनीहरू भन्छन्— अखण्ड ज्योति स्वरूप अर्जुनलाई देखाइयो। उनले भने, पुग्यो म सहन गर्न सकिँदैन। उनलाई साक्षात्कार भयो, यो गीतामा लेखिएको छ। मनुष्यहरू सम्झन्छन्— अखण्ड ज्योतिको साक्षात्कार भयो। अब बाबा भन्नुहुन्छ— यो सबै भक्तिमार्गको कुरा दिलखुश गर्नको लागि हो। म त भन्दै भन्दैनं— म अखण्ड ज्योति-स्वरूप हुँ। जसरी बिन्दु समान तिमी आत्मा छ त्यस्तै म हुँ। जसरी तिमी ड्रामाको बन्धनमा छौं, त्यस्तै म पनि ड्रामाको बन्धनमा बाँधिएको छु। सबै आत्माहरूलाई आ-आफ्नो पार्ट मिलेको छ। पुनर्जन्म त सबैले लिनु नै छ। नम्बरवार त सबैले आउनु नै छ। पहिलो नम्बरवाला फेरि तल जान्छन्। कति कुरा बाबा सम्झाउनु हुन्छ। यो सम्झाइएको छ— सृष्टि रूपी चक्र घुमिरहन्छ। जसरी दिनपछि रात आउँछ त्यस्तै कलियुगपछि सत्ययुग, त्रेता... फेरि संगमयुग आउँछ। संगम युगमा नै बाबा परिवर्तन गर्नुहुन्छ। जो सतोप्रधान थिए अब तिनै तमोप्रधान बनेका छन्। तिनै फेरि सतोप्रधान बन्छन्। बोलाउँछन् पनि, हे पतित-पावन आउनुहोस्। अब बाबा भन्नुहुन्छ— मनमनाभव। म आत्मा हुँ, मैले बाबालाई याद गर्नु छ। यो यथार्थ रूपले कसैले सम्झन्छन्। हामी आत्माहरूका पिता कति मीठो हुनुहुन्छ। आत्मा पनि मीठो छ नि। शरीर त खतम हुन्छ फेरि उनको आत्मालाई बोलाइन्छ। प्यार त आत्मासँग नै हुन्छ नि। संस्कार आत्मा नै रहन्छ। आत्मा नै पढ्छ, सुन्छ, देह त खतम हुन्छ। म आत्मा अमर हुँ। फेरि तिमी मैरो लागि किन रुन्छौ? यो त देह-अभिमान हो नि। तिमी देहमा प्यार छ, हुनुपर्छ आत्मामा प्यार। अविनाशी चीजमा प्यार हुनुपर्छ। विनाशी चीजमा प्यार भयो भने लडाईं झगडा गरिरहन्छन्। सत्ययुगमा हुन्छ देही-अभिमानी, त्यसैले खुशीले एक शरीर छोडेर अर्को लिन्छन्। रुने कराउने केही पनि हुँदैन।

तिमी बच्चाहरूले आफ्नो आत्म-अभिमानी अवस्था बनाउनको लागि धेरै अभ्यास गर्नुपर्छ— म आत्मा हुँ, आफ्नो भाइ आत्मालाई बाबाको सन्देश सुनाउँदै छु, मेरो भाइले यी अंगहरूद्वारा सुन्छ, यस्तो अवस्था जमाऊ। बाबालाई याद गर्दै रह्यौं भने विकर्म विनाश भइरहन्छ। स्वयंलाई पनि आत्मा सम्झ, उनलाई पनि आत्मा सम्झ तब पक्का आदत हुन्छ। यो हो गुप्त मेहनत। अन्तर्मुखी भएर यस अवस्थालाई पक्का गर्नु छ। जति समय निकाल्न सक्छौं त्यति यसमा लगाऊ। ८ घण्टा त धन्धा आदि गर। निद्रा पनि गर। बाँकी यसमा लगाऊ। ८ घण्टासम्म पुर्याउनु छ, तब तिमीलाई धेरै खुशी रहन्छ। पतित-पावन बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्यौं भने तिमी विकर्म विनाश हुन्छ। ज्ञान तिमीलाई अहिले नै संगम युगमा मिल्छ। महिमा सारा यस संगमयुगको छ, जबकि बाबा बसेर तिमीलाई ज्ञान सम्झाउनु हुन्छ। यसमा कुनै स्थूल कुरा छैन। यो जुन तिमी लेख्छौं त्यो सबै खतम हुन्छ। नोट पनि त्यसैले गर्छन् ताकि प्वाइन्टहरू नोट गर्यौं भने याद रहन्छ। कसैको बुद्धि तीक्ष्ण छ भने बुद्धिमा याद रहन्छ। नम्बरवार त छन् नि। मुख्य कुरा, बाबालाई याद गर्नु छ र सृष्टि चक्रलाई याद गर्नु छ। कुनै विकर्म गर्नु छैन। गृहस्थ व्यवहारमा पनि रहनु छ। पवित्र अवश्य बन्नु छ। कुनै विकारी ख्याल हुने बच्चाहरू सम्झन्छन्— मलाई यी फलानी धेरै राम्रो लाग्छ। यिनीसँग म गन्धर्वी विवाह गरुं। तर यो गन्धर्वी विवाह त तब गराइन्छ जब मित्र-सम्बन्धी धेरै हैरान गर्छन्। उनलाई बचाउनको लागि। यस्तो सबैले कहाँ भन्छन् र म गन्धर्वी विवाह गर्छु। उनीहरू कहिल्यै पवित्र रहन सक्दैनन्। पहिलो दिनमा नै गएर नालीमा खस्छन्। नाम-रूपमा दिल लाग्छ। यो त धेरै खराब कुरा हो। गन्धर्वी विवाह गर्नु, कुनै सानीमाको घर होइन। एक-अर्कासँग दिल लाग्यो भने भन्छन् गन्धर्वी विवाह गरुं।

यसमा सम्बन्धीहरूले धेरै खबरदार रहनु पर्छ। सम्झनुपर्छ यो बच्चा कामको छैन। जोसँग दिल लाग्यो उसबाट हटाउनु पर्छ। नत्र कुरा गरिरहन्छन्। यस सभामा धेरै खबरदारी राख्नुपर्छ। पछि गएर नियम अनुसार सभा लाग्छ। यस्ता-यस्ता ख्याल गर्नेलाई आउन दिइने छैन।

जो बच्चाहरू रुहानी सेवामा तत्पर रहन्छन्, जो योगमा रहेर सेवा गर्छन्, उनै सत्ययुगी राजधानी स्थापना गर्नमा मदतगार बन्छन्। सेवाधारी बच्चाहरूलाई बाबाले निर्देशन दिनुहुन्छ— आराम हराम हो। जो धेरै सेवा गर्छन् उनीहरू अवश्य राजा-रानी बन्छन्। जो-जो मेहनत गर्छन्, आफू समान बनाउँछन्, उनमा ताकत पनि रहन्छ। स्थापना त ड्रामा अनुसार हुनु नै छ। राम्ररी सबै प्वाइन्टहरू धारण गरेर फेरि सेवामा लाग्नुपर्छ। आराम पनि हराम हो। सेवा नै सेवा, तब नै उच्च पद पाउँछौ। बादल आयो अनि रिफ्रेश भएर गयो सेवामा। सेवा त तिम्रो धेरै हुन्छ। भिन्न-भिन्न प्रकारका चित्र निस्कन्छन्, जुन कुरा मनुष्यले छिट्टै बुझ्छन्। यी चित्र आदिमा पनि सुधार हुँदै जान्छ। यसमा पनि जो हाम्रा ब्राह्मण कुलका हुन्छन् उनीहरू राम्ररी बुझ्छन्। सम्झाउनेवाला राम्रा छन् भने केही बुझ्छन्। जो राम्ररी धारणा गर्छन्, बाबालाई याद गर्छन्— उनको चेहराबाट नै थाहा हुन्छ। बाबा हामी त हजुरबाट पूरा वर्सा लिन्छौं। उनको मनमा खुशीको ढोल बजिरहन्छ, सेवाको धेरै सोख हुन्छ। रिफ्रेश भएर अनि भागे। सेवाको लागि हरेक सेन्टरबाट धेरै तयार हुनुपर्छ। तिम्रो सेवा त धेरै फैलिदै जान्छ। तिम्रो साथमा मिल्दै जान्छन्। आखिर एक दिन संन्यासी पनि आउने छन्। अहिले त उनीहरूको राजाई छ। उनीहरूको खुट्टामा पर्छन्, पुज्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— यो भूत पूजा हो। मेरो त खुट्टा नै छैन, त्यसैले पुजन पनि दिन्न। मैले त यो तन सापट लिएको छु त्यसैले यिनलाई भाग्यशाली रथ भनिन्छ।

यस समयमा तिम्रो बच्चाहरू धेरै सौभाग्यशाली हुँ किनकि तिम्रो यहाँ ईश्वरीय सन्तान हुँ। गायन पनि छ आत्मा परमात्मा अलग रहे बहुकाल....। जो धेरै कालदेखि अलग रहेका छन् तिनै आउँछन्, उनलाई नै आएर पढाउँछु। कृष्णको लागि कहाँ भन्ने सकिन्छ र! उनी त पूरा ८४ जन्म लिन्छन्। यो हो उनको अन्तिम जन्म, त्यसैले नाम पनि यी एकको श्याम-सुन्दर परेको छ। शिवको बारेमा त कसैलाई थाहा छैन, उहाँ के चीज हो। यो कुरा बाबाले नै आएर बताउनु हुन्छ— म हूँ परम आत्मा, परमधाममा रहनेवाला हुँ। तिम्रो पनि त्यहाँ रहनेवाला हुँ। म सुप्रिम पतित-पावन हुँ। तिम्रो अहिले ईश्वरीय बुद्धिवाला बनेका छौ। ईश्वरको बुद्धिमा जुन ज्ञान छ त्यो तिम्रोलाई सुनाइरहनु भएको छ। सत्ययुगमा भक्तिको कुरा हुँदैन। यो ज्ञान तिम्रोलाई अहिले मिलिरहेको छ। अच्छा।

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रुहानी बाबाको रुहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रुहानी बच्चाहरूको रुहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) अन्तर्मुखी भएर आफ्नो अवस्था जमाउनु छ, अभ्यास गर्नु छ— म आत्मा हुँ, आफ्नो भाइलाई बाबाको सन्देश दिँदैछु... यस्तो आत्म-अभिमानि बन्ने गुप्त मेहनत गर्नु छ।

२) रुहानी सेवाको सोख राख्नु छ। आफू समान बनाउने मेहनत गर्नु छ। सङ्गदोष धेरै गन्दा छ, त्यसबाट आफ्नो सम्भाल गर्नु छ। उल्टो खान-पिनको आदत राख्नु छैन।

वरदान:- ईश्वरीय सेवाधारीको स्मृतिद्वारा सहज यादको अनुभव गर्ने सहजयोगी भव
ईश्वरीय सेवाधारी अर्थात् जो ईश्वर वा बाबाले सेवा दिनु भएको छ, त्यसै सेवामा सदा तत्पर रहनेवाला। सदा यही नशा रहोस्— हामीलाई स्वयं भगवानले सेवा दिनु भएको हो। कार्य गर्दा, जसले कार्य दिएको छ उसलाई कहिल्यै भुलिँदैन। त्यसैगरी कर्मणा सेवामा पनि यो स्मृति रहोस्— बाबाको डाइरेक्शन अनुसार गरिरहेका छु, त्यसपछि सहज यादको अनुभव गर्दै सहजयोगी बन्ने छौं।

स्लोगन:- सधैं ईश्वरीय विद्यार्थी जीवनको स्मृति रहयो भने माया समीप आउन सक्दैन।